21 සුරකිමු හෙළ කලා කෙත

මිහිඳු මහ රහතන් වහන්සේගේ වැඩමවීම ශ්‍රී ලාංකේය සංස්කෘතියත් ඒ හා බැඳුණු සියල්ලත් පෝෂණය කරලීමට, සංවර්ධනය කරලීමට නන් අයුරින් මුල් වූ බව ප්‍රකට කරුණකි. උන් වහන්සේගේ ලංකාගමනය දේශීය සංස්කෘතියේ ආරම්භය ලෙස ද සැලකෙයි. එමගින් මෙරට අධ්‍යාපනය, සිරිත් විරිත්, දේශපාලනය, ආර්ථිකය, ජන ඇදහිලි, භාෂාව හා සාහිත්‍යය, කලා ශිල්පා දී සෑම සමාජ සංස්කෘතික ක්ෂේත්‍රයන්ට බුදුසමයෙන් ආභාෂය ද ඇති ව සංවර්ධනය වූයේ ය. අප මෙහි දී සාකච්ඡා කරන්නේ දේශීය කලා ශිල්ප හා සාහිත්‍යය බෞද්ධ ආභාෂයෙන් පෝෂණය වී වැඩී ගිය ආකාරයයි.

බෞද්ධ කලාව

හෙළ කලා කෙත සරුසාර වූයේ බුදු සමයේ ආභාසයෙනි. එය අපේ ඉතිහාසය පරීක්ෂා කිරීමේ දී පසක් වේ. මිහිඳු හිමියන් ලක්දිවට වැඩම කිරීමට පෙර දේශීය කලාව වැඩි දියුණු වී නොතිබිණ. පශ්චාත් මහින්ද යුගයේ දී නිර්මාණය කෙරුණු

- **බෝධිඝර**
- **චෛතියඝර සහ දාගැබ්**
- **ප්‍රතිමාඝර සහ බුදු පිළිම**
- **චිත්‍ර ශිල්පය**
- **කැටයම් නිර්මාණ**

ආදි සියලු කලා ශිල්ප පෝෂණය වී ඇත්තේ බුදු සමයේ ආභාසයෙනි. ශ්‍රී මහා බෝධි රෝපණයෙන් පසුකාලීන ව ඇති වූ බෝධිඝරය බුදු දහමේ හරවත් පණිවිඩ පදනම් කරගෙන නිර්මාණය වූවකි.

බුද්ධ කාලීනව ඉතා සරල නිර්මාණයක් වශයෙන් ඇරඹි බෞද්ධ ස්ථූපය අංග වශයෙන් මෙන් ම සංකේතාර්ථ වශයෙන් ද විචිත්‍රත්වයට පත් වූයේ හෙළ බොදු සංස්කෘතිය තුළිනි. ඒ හා බැඳුණු වාහල්කඩ පවා ගැඹුරු සංකේතාර්ථ සහිත ඉතා සියුම් නිර්මාණවලින් සුසැදි බව විද්වත් පිළිගැනීමයි. ස්තූපයේ ආකෘතිය අනුව බුබ්බුලාකාර, ඝටාකාර ආදි විවිධ ආකෘති දක්නට ලැබේ. එපමණක් නොව ස්තූපයේ ඒ ඒ අංග මගින් ගැඹුරු බෞද්ධ සංකල්ප සෞන්දර්යාත්මක ව නිරූපණය කරන බව මහාචාර්ය සෙනරත් පරණවිතාන සූරීන්ගේ පිළිගැනීමයි.

බුද්ධ ප්‍රතිමාව නිර්මාණය වූයේ දීර්ඝ කාලයක් ඒ වෙනුවට සංකේත භාවිතයෙන් අනතුරුව ය. ක්‍රි.ව. 1 වැනි සියවසේ දී පමණ ඇරඹි බුද්ධ ප්‍රතිමාව අප්‍රාණික කළුගලකට කරුණාවේ හදවත ඇතුළු කිරීමට හෙළ කලාකරුවා දරූ උත්සාහයකි. මහමෙව්නාවේ වැඩ සිටින සමාධි ප්‍රතිමා වහන්සේ මෙයට සාක්ෂි දරයි. තොළුවිල, රුස්වෙහෙර, අවුකන ආදි ස්ථානයන්හි පිහිටි බුද්ධ ප්‍රතිමා හෙළ කලාකරුවාගේ බොදු බැතියත් කලාකාමී නිර්මාණශීලී හැකියාවත් ප්‍රකට කෙරෙන ප්‍රධාන නිදසුන් කිහිපයකි.

මූලික වශයෙන් මෙම ත්‍රිවිධ චෛත්‍යය අරමුණු කරගෙන සැකසුණු සඳකඩ පහණ, මුරගල, කොරවක්ගල පමණක් නොව ගල් කුලුනක කොටන ලද කැටයම පවා බෞද්ධ තේමාවක් රැගත් නිර්මාණයක් කිරීමට තරම් හෙළ කලාකරුවා බුදු දහමින් පුබුදුවාලූ නිවුණු මනසක් ඇති අයෙක් විය. බෞද්ධ සිද්ධස්ථානයකට පිවිසීම සඳහා ඇති පියගැට පෙළෙහි පාමුල පිහිටි සඳකඩ පහණ යනු අර්ධ කවාකාර ගල් පඩියකි. එහි එකිනෙක තීරු වශයෙන් බෙදන ලද ලී තුළ නිරූපිත මූර්ති හුදෙක් අලංකාරය පිණිස ම නොවේ. මහාචාර්ය සෙනරත් පරණවිතාන සූරීන්ට අනුව එයින් සසර ගමන පිළිබඳ බෞද්ධ ඉගැන්වීම් නිරූපණය කෙරේ.

සඳකඩ පහණට දෙපසින් පිහිටුවා ඇති ඍජුකෝණාශ්‍රාකාර ගල් පුවරු දෙක මුරගල් ලෙස හැඳින්වේ. අභයගිරි විහාර රත්න ප්‍රාසාදයේ දැකිය හැකි මුරගල සිංහල කලාකරුවාගේ ශිල්පීය නිපුණතාව ලොවට කියාපාන ප්‍රසිද්ධ නිර්මාණයකි. එමෙන් ම විහාර බිත්තියේ ද ඇතැම් විට දාගැබ් ගර්භයේ ඇතුළතත් අඳින ලද බිතුසිතුවම්වල ද බුදු සමයේ ආභාෂය දැකිය හැකි ය. ඒවාට මූලාශ්‍රය වී ඇත්තේ

ජාතක කථා
බුද්ධ චරිතය
ශාසන ඉතිහාසය යනාදියයි.

අනුරාධපුර යුගයට අයත් බෞද්ධ චිත්‍ර හිඳගල, අම්බලන්තොට, කරඹගල, ගල්ඔය, ගොනාගොල්ල ආදි ස්ථානවලත් පොළොන්නරු යුගයට අයත් චිත්‍ර මහියංගණ චෛත්‍යය, තිවංක පිළිමගෙය, ලංකාතිලක විහාරය, උත්තරාරාමය, දිඹුලාගල යනාදි ස්ථානවල දීත් දැකගත හැකි ය. මහනුවර ශ්‍රී දළදා මාළිගය මහනුවර යුගයේ චිත්‍ර සම්ප්‍රදාය අධ්‍යයනය කිරීමට හොඳ තෝතැන්නකි. කැලණි විහාරයේ බිතුසිතුවම් නූතන බෞද්ධ චිත්‍ර සම්ප්‍රදායයේ පිළිබිඹුවකි.

ලෙන් විහාර, පබ්බත විහාර, පධානඝර, උපෝසථඝර, පටිමාඝර, චේතියඝර, වටදාගෙය ආදිය බෞද්ධ වාස්තු විද්‍යාත්මක නිර්මාණ වශයෙන් හැඳින්විය හැකි ය. සිතුල්පවුව, වෙස්සගිරිය, මිහින්තලේ, දඹුල්ල, හිඳගල, කරඹගල, මුල්ගිරිගල ආදි ස්ථාන පරීක්ෂා කිරීමෙන් බෞද්ධ වාස්තු විද්‍යාවේ ඉපැරැණි දියුණුව පැහැදිලි කර ගත හැකි වේ.

වටදාගෙය චෛතියඝරයේ විකාශනයක් ලෙස සැලකේ. පොළොන්නරුව, තිරියාය සහ අත්තනගල්ල යන ස්ථානයන්හි පිහිටි වටදාගෙවල් උසස් කලාත්මක ලක්ෂණ ප්‍රකට කරන අතර මණ්ඩලගිරි වටදාගෙය ශ්‍රී ලංකාවේ පිහිටි සුවිශේෂ වූ බෞද්ධ කලා නිර්මාණයක් ලෙස සැලකේ.

බෞද්ධ සාහිත්‍යය

මිහිඳු හිමියන් ලංකාවට වැඩමවීමෙන් පසු මෙහි ප්‍රචලිත වූ බ්‍රාහ්මී අක්ෂර මාලාව එවකට අශෝක සෙල්ලිපිවල භාවිත වූ බ්‍රාහ්මී අක්ෂර මාලාව ම බව පුරාවිද්‍යාඥයෝ විශ්වාස කරති. මිහින්තලයෙහි අටසැටලෙන්වල කටාරම් කොටා සටහන් කර ඇති කෙටි වැකි දූනට හමු වී ඇති මුල් ම ලේඛන වශයෙන් සැලකේ. පසු කාලීන ව මිහින්තලා පුවරු ලිපිය වැනි විශාල ප්‍රමාණයේ අභිලේඛන ලියැවී ඇත.

හෙළඅටුවා

මිහිඳු හිමියන් ප්‍රමුඛ පිරිස හෙළබසින් පෙළ දහම විස්තර කළ බවට හා මුලින් පැවති පාලි අට්ඨකථා ද හෙළබසට නැගූ බවට ද සාධක ඇත. ඒ අනුව ක්‍රි.පූ. 3 වැනි ශතවර්ෂයේ දී පමණ සිංහල සාහිත්‍ය පරිවර්තන ස්වරූපයෙන් ඇරඹි බව පෙනේ. එම හෙළඅටුවා අද විද්‍යමාන නොවීම මෙරටට සිදු වූ මහත් පාඩුවකි. ක්‍රි.පූ. 3 වැනි සියවසේ සිට ක්‍රි.ව. 7 වැනි සියවස දක්වා කාලය අතර රචනා වූයේ යැයි සැලකෙන ග්‍රන්ථාවලිය ඉතා විශාල ය. නමුත් අවාසනාව වනුයේ ඒවා අදට විද්‍යමාන නොවීම ය. ඊට පසු යුගයේ දී එනම් අනුරාධපුර අවසාන සමයේ දී රචනා වූ ග්‍රන්ථ තුනක් පමණක් අදට ශේෂව පවතී. ඒවා මෙසේ ය.

1. **ධම්පියා අටුවා ගැටපදය**
2. **සිඛවලඳ හා සිඛවළඳ විනිස**
3. **සියබස්ලකර**

සියබස්ලකර

අනුරාධපුර යුගයේ රචනා වූ ග්‍රන්ථ අතරින් ශේෂ ව පවතින පැරණි ම කෘතිය වන්නේ කාව්‍ය නිර්මාණයට උපදෙස් සපයන සියබස්ලකරයි. එය දණ්ඩීන්ගේ කාව්‍යාදර්ශය නමැති සංස්කෘත ග්‍රන්ථය ඇසුරෙන් නිර්මාණය කෙරුණු නමුත් දේශීය සාහිත්‍යයට මග පෙන්වන බොහෝ කරුණු ඇතුළත් බැවින් ස්වාධීන කෘතියක් ලෙස ද අගය කළ හැකි ය.

"පෙදෙන් බුදු සිරිතැ - බසින් වත් සිරිත් ඇ
පද යුතු බසින් නළු ඇ - අනතුරු ලකුණු දක්වම්"

මෙම උපදේශය අනුව, සිංහල සාහිත්‍යකරුවන්ගේ වස්තු විෂය විය යුත්තේ බෞද්ධ තේමාවක් ම යැයි පිළිගන්නා ලදි. එමෙන් ම මෙරට සාහිත්‍යකරණයෙහි නිරතවූවන් වැඩිපුර ම බෞද්ධ භික්ෂූන් වහන්සේලා වීමත් ගිහි පඬිවරුන් පවා බුදු දහමින් ශික්ෂණයක් ලැබීමත් පදනම් කරගෙන සිංහල සාහිත්‍යය බෞද්ධ සාහිත්‍යයක් වූ බව එහි ඉතිහාසය විමසා බැලීමෙන් සනාථ වේ.

ධම්පියා අටුවා ගැටපදය

මෙය, V වැනි කස්සප රජතුමා විසින් පාලි ධම්මපදට්ඨ කථාවේ එන දුරවබෝධ පද සඳහා කරන ලද අර්ථ විවරණයකි.

සිඛවළඳ හා සිඛවළඳ විනිස

මෙහි කතුවරයාගේ නම සඳහන් නොවේ. භාෂා ලක්ෂණ අනුව අනුරාධපුර යුගයට අයත් යැයි සැලකේ. භික්ෂූන් වහන්සේලාට අදාළ විනය නීති මෙහි විස්තර කෙරේ. මෙම කෘතිය අතීත පිරිවෙන් අධ්‍යාපනයෙහිලා භාවිත වන්නට ඇතැයි උපකල්පනය කෙරේ.

මීට අමතර ව එවකට රචනා වූයේ යැයි සැලකෙන එළු බෝධිවංශය, දළදා වංශය, එළු ථූපවංශය, එළු කේසධාතුවංශය, අසක්දාකව, කුසදාකව, මියුරු සඳෙස වැනි බොහෝ සාහිත්‍ය නිර්මාණවල සුරැකී ඇත්තේ නාමය පමණි.

එහෙත් එලෙස විනාශ නොවූ පොදුජන විඥානයේ කැඩපතක් බඳු ක්‍රි.ව. 5 - ක්‍රි.ව. 10 වැනි සියවස දක්වා අතර කාලයේ රචනා වූයේ යැයි සැලකෙන සීගිරි ගීවලින් සිංහල සාහිත්‍යයේ ආදිතම යුගය පිළිබඳ වැටහීමක් ලබාගත හැකි ය. ඒ අතර ද බුදු දහමින් පෝෂණය වූ කාව්‍ය සංකල්පනා දක්නට ලැබේ.

පොළොන්නරු යුගයේ සිට මහනුවර යුගය දක්වා ලියැවුණු බොහෝ සාහිත්‍ය කලා නිර්මාණයන්හි බෞද්ධ ආභාසය දක්නට ලැබේ. ඒ පිළිබඳ ව ඒ ඒ යුගවල පළ වී ඇති ප්‍රධානතම බෞද්ධ සාහිත්‍ය කෘති පිළිබඳ මෙහි ඇති තොරතුරු වගුව ඇසුරෙන් සාකච්ඡා කළ හැකි ය.

යුගය	සාහිත්‍ය නිර්මාණය	කර්තෘවරයා	අරමුණ
අනුරාධපුර	සියබස්ලකර	අබාසලමෙවන් (I වැනි සේන)	කාව්‍යාලංකාර පිළිබඳ උපදෙස් සැපයීම
	සිඛවළඳ හා සිඛවළඳ විනිස	කතුවරයා අප්‍රකටය	භික්ෂු විනය නීති පැහැදිලි කිරීම
පොළොන්නරුව	මුවදෙව්දාවත	කතුවරයා අප්‍රකටය	මඛාදේව ජාතකය ඇසුරෙන් බුදු ගුණ කාව්‍යයක් කිරීම
	ධර්ම ප්‍රදීපිකාව හෙවත් මහා බෝධිවංශ පරිකථාව	ගුරුළුගෝමී පඬිතුමා	පාලි බෝධි වංශයෙහි එන පද 205කට අර්ථ විවරණ සැපයීම
	අමාවතුර	ගුරුළුගෝමී පඬිතුමා	බුදුරදුන්ගේ පුරිසදම්මසාරථී ගුණය විස්තර කිරීම
	සසදාවත	කතුවරයා අප්‍රකටය	සස ජාතකය ඇසුරෙන් බුදු ගුණ වර්ණනා කිරීම
දඹදෙණිය	සද්ධර්ම රත්නාවලිය	ධර්මසේන හිමි	ධම්මපදට්ඨ කථාවේ එන කථා පරිවර්තනය කරමින් ගැමියන්ට උචිත පරිදි ඉදිරිපත් කිරීම
	පූජාවලිය	මයුරපාද පරිවේණාධිපති බුද්ධපුත්‍ර හිමි	තුන්ලෝකවාසීන්ගේ පූජා ලැබීමට බුදුරදුන් සුදුසු වන බව විස්තර කිරීම
	කව් සිළුමිණ	දෙවැනි පැරකුම්බා රජු	කුස ජාතක කථාව ඇසුරින් බෝධි සත්ත්ව චරිතය වර්ණනා කිරීම
කුරුණෑගල	ථූපවංශය	සකල විද්‍යා චක්‍රවර්තී පරාක්‍රම පණ්ඩිත	රුවන්මැලි මහාසෑයේ ඉතිහාස කථාව කියාපෑම
	සිංහල ජාතක පොත	සිවුවැනි පැරකුම්බා රජුගේ ආරාධනාවෙන් කර්තෘ මණ්ඩලයක්	බෝසතුන්ගේ අතීත භවයන් පිළිබඳ කතා ඉදිරිපත් කිරීම
	දළදා සිරිත	දෙව්රඳ දම් පසඟිනාවන්	දළදා වහන්සේගේ ඉතිහාස කතාව සහ ඊට සම්බන්ධ පූජා විධි විස්තර කිරීම

කුරුණෑගල	සිංහල බෝධි වංශය	විල්ගම්මුල මහ තෙර	ජයසිරිමහ බෝ සමිඳුන්ගේ ඉතිහාස කථා ගෙනහැර පෑම
	දළදා පූජාවලිය	කතුවරයා අප්‍රකටය	පාලි දාඨාවංශය සිංහලට පරිවර්තනය කරමින් බුද්ධ චරිතයත්, දළදා ඉතිහාසයත් ප්‍රකාශ කිරීම
ගම්පොළ	එළුඅත්තනගලු වංශය	කතුවරයා අප්‍රකටය	පාලි අත්තනගලු වංශය සිංහලයට නැගීම
	නිකාය සංග්‍රහය හෙවත් ශාසනාවතාරය	දේවරක්ෂිත ජයබාහු හෙවත් දෙවැනි ධර්මකීර්ති මාහිමි	ලක්දිව ඉතිහාසයත්, බුද්ධ ශාසනයේ ඉතිහාසයත් විස්තර කිරීම
	සද්ධර්මාලංකාරය	දේවරක්ෂිත ජයබාහු හෙවත් දෙවැනි ධර්මකීර්ති මාහිමි	රසවාහිනිය ඇතුළු පාලි මූලාශ්‍රයවල එන කතා සිංහලෙන් දක්වා ජනතාව තුළ ශ්‍රද්ධා බුද්ධි වර්ධනය කිරීම
කෝට්ටේ	සද්ධර්මරත්නාකරය	විමලකීර්ති ධම්මදින්න හිමි	මෙතෙක් ලියවී තිබුණ පාලි - සිංහල බණ පොත්වල එන කරුණු සංග්‍රහ කරමින් බණ කතා සංග්‍රහයක් කිරීම
	ලෝවැඩ සඟරාව	වීදාගම මහ තෙරුන්	සරල බසින් ධර්ම කරුණු විස්තර කිරීම
	බුදු ගුණ අලංකාරය	වීදාගම මහ තෙරුන්	බුදු ගුණ කවියෙන් විස්තර කිරීම
	කාව්‍යශේඛරය	ෂඩ්භාෂා පරමේශ්වර තොටගමුවේ ශ්‍රී රාහුල මාහිමි	සත්තුභත්ත ජාතකය ඇසුරින් බෝධිසත්ව චරිතය වර්ණනා කිරීම
	ගුත්තිල කාව්‍ය	වෑත්තෑවේ තෙරුන්	ගුත්තිල ජාතකය ඇසුරින් පොදු සිංහල ජනයාට කාව්‍යයක් නිර්මාණය කිරීම

මීට පසු යුගවල දී ද බෞද්ධ තේමා රැගත් නිර්මාණ සිංහල සාහිත්‍යය තුළ බිහි වී තිබේ. පෘතුගීසි, ලන්දේසි, ඉංග්‍රීසි විදේශීය ආක්‍රමණ නිසා ශ්‍රී ලංකාව බොහෝ දුෂ්කරතාවලට මුහුණ පෑව ද සිංහල ගත් කතුවරු බෞද්ධ තේමා පදනම් කරගනිමින් නිර්මාණකරණයේ

යෙදීම අත් නොහැරියහ. අලගියවන්න මුකවෙට්තුමා විසින් දහම්සොඬකව, කුසදාකව වැනි ජාතක කාව්‍ය සහ සුභාෂිතය වැනි උපදේශ කාව්‍ය රචනා කිරීමෙන් ඒ බව තහවුරු වේ.

සෙංකඩගල රාජධානි සමයේ දී ද විල්ගම්මුල නම් මහ තෙර නමක විසින් සඳකිඳුරුදාකව, කයිවැල්ලේ පණ්ඩිත සහ පේරාදෙණියේ විජයකෝන් ද එතුමාගේ මුනුබුරා ද විසින් රචිත විධුර ජාතක කාව්‍යය, කතුවරයා සඳහන් නොවන තුන්සරණේ කවි පොත, ගොඩගම්දෙණියේ ගණිත ඇදුරුතුමා විසින් කරන ලද සම්බුලා ජාතක කාව්‍යය, කර්තෘ අඥාත ආලවක දමන කාව්‍යය, බහුකර්තෘක කෘතියක් වන මහබිනික්මන් කව ද, දේවදත්ත වරුණ ද, දළදා වරුණේ වැනි ග්‍රන්ථ ද බෞද්ධ සාහිත්‍ය කෘතීහු වෙති.

මහනුවර රාජධානි සමයේ දී වැලිවිට අසරණ සරණ සරණංකර මහාහිමිපාණන් විසින් සාරාර්ථ සංග්‍රහය, සාරාර්ථදීපනී නම් සතර බණවර සන්නය වැනි ග්‍රන්ථ ද කුලසේකර අප්පුහාමි විසින් කළ මනිචෝර ජාතක කාව්‍යය, මහාසේන නම් හිමි නමක විසින් සුමඟුදාකව, වැලිවිට හිමියන්ගේ ශිෂ්‍ය ගිනිගත්පිටියේ හෙරණ නම නිර්මාණයක් වන තෙරුවන්මාලා නම් තෙරුවන් ගුණ කියවෙන කාව්‍යය, ද වික්‍රමසිංහ පණ්ඩිත මුදලි විසින් රචිත දේවධර්ම ජාතක කාව්‍යය ද සාහිත්‍යයට එක් වී තිබේ.

මෙරට මහජනයා පිං පව් පිළිබඳව විශ්වාසයෙන් යුතුව ලජ්ජා භය දෙකින් අනූනව හැඩගැසුණේ මෙවැනි ධර්ම සාහිත්‍යයක් මඟින් හික්මවනු ලැබූ නිසාවෙනි. බෞද්ධ සාහිත්‍යය මිනිසාට වින්දනය පමණක් නොව දහම් රසය ද ලබා දෙයි. එබැවින් විශිෂ්ට ලක්ෂණ ප්‍රකට කරන මෙකී සම්භාව්‍ය සිංහල බෞද්ධ සාහිත්‍ය කෘති පරිශීලනය කිරීමත් ආරක්ෂා කර ගැනීමත් අප කාගේත් වගකීමක් වේ.

මෙම සියලු කරුණු සලකා බැලීමෙන් පැහැදිලි වන්නේ ශ්‍රී ලාංකේය කලාකෙත මෙන් ම සාහිත්‍යය ද බුදු සමයේ අභාසයෙන් පෝෂණය වූ බව ය. ඒ පිළිබඳව වැඩිදුරටත් අධ්‍යයනය කොට අපගේ ජාතික වටිනාකම් හැඳින ගැනීමත් ඒවා මතු පරපුරට සංරක්ෂණය කොට දායාද කිරීමත් අප සතු වගකීමකි.

සාරාංශය

අනුබුදු මිහිඳු හිමියන් විසින් අපට දායාද කරන ලද බුදු සමය යුගයෙන් යුගය සිංහල සාහිත්‍යය නොයෙක් අයුරින් පෝෂණය කළේ ය. ගිහි පැවිදි පඬිවරුන් බෞද්ධ තේමා ඇසුරින් ගද්‍ය පද්‍ය කෘති රාශියක් බිහි කරමින් සිංහල සාහිත්‍යය බෞද්ධ සාහිත්‍යයක් බවට පත් කර තිබීමෙන් එය මනාව පැහැදිලි වේ.

අපේ කලා ශිල්පීහු ද ඉතිහාසය පුරා ඒ ඒ යුගවල සුවිසල් දකුම්කලු දාගැබ්, බෝධිඝර, චෛතියඝර, ප්‍රතිමාඝර මෙන් ම චිත්‍ර, මූර්ති, කැටයම් ආදි නිර්මාණ ද බිහි කළහ. මෙම සාහිත්‍ය නිර්මාණ හා කලා නිර්මාණ ඇසුරින් අප වින්දනයක් සහ ශික්ෂණයක් ලබන අතර ඒවා රැකගැනීමට ද අදිටන් කරගත යුතු ය.

ක්‍රියාකාරකම

1. ජාතක කතා පදනම් කරගෙන මහනුවර යුගයේ ලියවුණු කෘති 2ක් හා ඒවායේ කතුවරුන් නම් කරන්න.

2. ඔබ කැමැති ඓතිහාසික බෞද්ධ කලා නිර්මාණයක් චිත්‍රයට නඟන්න.

පැවරුම

- නිර්මාණාත්මක බෞද්ධ චිත්‍ර රැස්කොට පොත් පිංචක් නිර්මාණය කරන්න.